

@Tahitha King

Стивен Кінг — відомий американський письменник, автор понад 200 оповідань і романів, 50 із них — всесвітні бестселери. Його справедливо називають Королем жахів і Продавцем страхів — тому що мало хто вміє лякати так, як він. Кажуть, якимось психіатри наполегливо рекомендували йому пройти курс лікування. «Навіщо? Я і так лікуюся. А потім продаю вам свої страхи», — з усмішкою відповів Кінг.

**ВСЕСВІТНЬО ВІДОМА ЕКРАНІЗАЦІЯ
ОДНОГО З НАЙМОТОРОШНІШИХ РОМАНІВ СТІВЕНА КІНГА!**

Купуючи новий будинок, не забудьте перевірити, чи немає поблизу старого індіанського кладовища.

Родина Кридів переїжджає до маленького містечка у просторий світлий будинок, розташований поряд із густим величним лісом. Десь у його серці заховане старовинне індіанське кладовище, про яке ходять лячні легенди... Невдовзі стається біда: улюбленець родини, кіт Черч, гине під колесами вантанівни. Розгублений батько вирішує поховати тварину на індіанському кладовищі — кажуть, поховані там мають силу повертатися... І вранці загиблий кіт приходить додому майже живим. Але... Мертвим краще залишатися в могилах!

Стивен Кінг — безмірно талановитий оповідач, його талант, схоже, невичерпний.

Interview

Неперевершений геній жанру жахів.

The Washington Post

www.trade-bookclub.ua
www.bookclub.ua

ISBN 978-966-14-9118-1

9 789661 491181

**КЛАДОВИЩЕ
ДОМАШНІХ ТВАРИН**

**С Т І В Е Н
К І Н Г**

**С Т І В Е Н
К І Н Г**

**КЛАДОВИЩЕ
ДОМАШНІХ ТВАРИН**

КЛУБ
СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

С Т И Б Е Н
К И Н Г

**STEPHEN
KING**

**PET
SEMATARY**

A NOVEL

**СТІВЕН
КІНГ**

**КЛАДОВИЩЕ
ДОМАШНІХ ТВАРИН**

РОМАН

ХАРКІВ **КЛУБ
СІМЕЙНОГО
2015 ДОЗВІЛЛЯ**

УДК 821.111(73)
ББК 84.7СПО
К41

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:
King S. Pet Sematary : A Novel / Stephen King. —
New York : Doubleday, 1983. — 374 p.

Переклад з англійської *Володимира Полякова*

Обережно! Ненормативна лексика!

Дизайнер обкладинки *IvanovITCH*

ISBN 978-966-14-9118-1 (укр.)
ISBN 0-385-18244-9 (англ.)

© Stephen King, 1983
© DepositPhotos.com / Anita_ Bonita, обкладинка, 2015
© Hemiro Ltd, видання українською мовою, 2015
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад та художнє оформлення, 2015

Присвячується Кірбі Макколі

Деякі люди написали книги про те, що вони робили й з якої нагоди:

Джон Дін. Генрі Кісінджер. Адольф Гітлер. Керил Чесмен. Джеб Магрудер. Наполеон. Талейран. Дизраелі. Роберт Цимерман, відомий також, як Боб Дилан. Локк. Чарлтон Гестон. Ерол Флін. Аятола Гомейні. Ганді. Чарльз Олсон. Чарльз Колсон. Вікторіанський джентльмен. Доктор Х.

Більшість людей також вірять, що Бог написав Книгу або Книги, у яких говориться про те, що й заради чого Він робив, і оскільки ці люди вірять, що людина створена за образом і подобою Божою, то їм здається, буцімто Бога також можна вважати людиною... або, принаймні, Людиною.

А от декілька людей, які не написали книг про те, що вони робили... й що бачили:

Людина, яка закопувала Гітлера. Людина, що проводила розтин тіла Джона Вілкса Бута. Людина, яка бальзамувала Елвіса Преслі. Людина, яка бальзамувала — й досить погано, як вважають фахівці, — папу Івана XXIII. Трунарі-аматори, які прибирали завали трупів із вулиць Джонстауна. Людина, яка кремувала Вільяма Голдена. Людина, яка залила тіло Александра Македонського золотом, щоб зупинити тління. Люди, які муміфікували фараонів.

Смерть — загадка, похорон — тайнство.

ЧАСТИНА ПЕРША

Кладовище домашніх тварин

Оце Він сказав, а по тому говорить до них: Друг наш Лазар заснув, та піду розбудити Його. А учні сказали Йому: Як заснув, то він, Господи, видужає. Та про смерть його мовив Ісус, вони ж думали, що про сонний спочинок Він каже. Тоді просто сказав їм Ісус: Умер Лазар.

(Від Івана 11:11-14)

1

Луїс Крид мав три роки, коли втратив батька, і ніколи не бачив свого діда, тому ніяк не думав знайти батька в зрілі роки, але таке трапилось... Утім, він називав цю людину своїм другом, як, напевно, й має бути, коли знаходиш батька так пізно. Він зустрів його ввечері, коли із дружиною й двома дітьми в'їхав до великого білого будинку в Ладлоу. Із ними приїхав і Вінстон Черчилль, скорочено Черч, — кіт його дочки Ейлін.

Відбірна комісія в університеті працювала повільно, знайти будинок на прийнятній відстані від місця роботи було нелегко, і коли вони досягли місця, де, за всіма ознаками, мав бути цей будинок, — усі прикмети збіглися... («Як знамення небес у ніч перед убивством Цезаря», — похмуро подумав Луїс) — вони всі потомилися та

змучилися. У Геджа різався зуб, і він майже без упину скиглив, не хотів засинати, скільки б Рейчел його не заколисувала. Нарешті вона заткнула йому рота грудьми, хоча час годівлі ще не настав. Але Гедж знав свій графік не гірше за неї — а може, й краще, — і одразу вкусив її новеньким зубом. Рейчел, яка ще не примирилася з неминучістю переїзду до Мену з Чикаго, де прожила все життя, розплакалася. Ейлін одразу приєдналася до неї. Позаду, у машині, завовтузився Черч: він був неспокійний усі три дні, протягом яких тривав переїзд. Нявкання з котячого кошика дратувало, але метушня, коли його пустили вільно гуляти по машині, виявилася ще гіршою.

Луїс і сам мало не плакав. Раптом йому сяйнула дика, але така приваблива думка. Він відвезе родину до Бангора перекусити й почекати на фургон з речами, і, поки ці троє заручників його мінливої фортуни обідатимуть, він натисне на газ і, не оглядаючись, чкурне на південь, до Орlando у штаті Флорида, там влаштується під вигаданим іменем на роботу до «Диснейворлду», тамтешнього варіанта «Диснейленду», — принаймні лікарем. Але ще до того, як виїхати на шосе, добре старе Дев'яносто п'яте шосе, він обов'язково зупиниться на узбіччі й викине прокляту щого кота.

Але от вони заїхали за останній поворот, і за ним зненацька виріс їхній будинок. Вони вибрали його за світлиною з семи варіантів, які запропонував їм університет штату Мен. Це був великий старовинний будинок у колоніальному стилі (але заново відбудований, з опаленням, вартість якого, хоч і висока, оговорювалася в умовах контракту): три великі кімнати вниз, чотири нагорі, довгий передпокій, де при бажанні можна було жити, — і навколо всього цього — зелене роздолля, сліпучо-яскраве навіть у таку серпневу спеку.

За будинком розстелялося велике поле, де могли грати діти, а за полем — ліс, що вів кудись далеко, за обрій. Ділянка межувала з державними землями, й агент розповів, що нечисленні представники індіанського племені мікмаків подали позов на вісім тисяч акрів землі в Ладлоу й інших містах до сходу і що їхній позов проти федеральної влади й уряду штату загрожував перейти до наступного століття¹.

Рейчел раптово припинила плакати. Вона подалася вперед.

— Це і є...

— Так, ось він, — сказав Луїс. Він відчув тривогу, хоча ні, скоріше переляк. Та що там — він відчув справжній жах. Він вгатить на виплати дванадцять років життя. На той час Ейлін стукне сімнадцять.

Він зітхнув.

— То що ти про це думаєш?

— Я думаю, він чудовий, — сказала Рейчел — і з його грудей начебто впав камінь. Він бачив, що на її обличчі нема й тіні смутку, ні: тільки-но вони звернули на асфальтовану під'їзну доріжку, її очі обмацували порожні вікна, уявляючи за ними фіранки, гардини й ще казна-що.

— Тату? — подала голос Еллі з заднього сидіння. Вона теж більше не плакала. Навіть Гедж не скиглив. Луїс насолоджувався тишею.

— Що, красуню моя?

У її очах, карих під темним волоссям, теж відбивалися будинок, галявина, дах ще одного будинку ліворуч і велике поле, що ховалося в далекому лісі.

— Це наш будинок?

¹ Тобто до XXI століття, бо роман написано 1983 року. (Тут і далі приміт. ред., якщо не зазначено інаше.)

— Він ним стане, люба, — відповів він.

— Ура! — заволала вона, змусивши його здригнутися. Та Луїс, якого Еллі часто сердила, вирішив, що навряд чи він коли-небудь побачить «Диснейворлд» в Орландо.

Він поставив машину біля прибудови й заглушив мотор.

У тиші, яка здавалася оглушливою після Чикаго та метушні на дорогах і переїздах, десь заспівав птах.

— Удома, — сказала тихо Рейчел, вдивляючись за вікно.

— Удома, — підтвердив Гедж, який сидів у неї на колінах. Луїс і Рейчел подивилися одне на одного. У дзеркальці заднього огляду очі Ейлін розширилися.

— Ну от...

— А ти...

— Це ж... — сказали вони всі разом і розсміялися. Гедж не звернув на них уваги; він смоктав пальця. Він уперше вимовив «мама» майже місяць назад і вже робив спроби сказати «та» або щось іще на адресу Луїса.

Але це було правильне слово, як його не вимовляй. Вони були вдома.

Луїс взяв Геджа з колін дружини й обійняв його.

Отак вони приїхали до Ладлоу.

2

У пам'яті Луїса Крида ця мить назавжди закарбувалася в чарівному ореолі — переважно тому, що залишок вечора виявився просто божевільним. У наступні три години від миру й чар не залишилося й сліду.

Луїс тримав ключі від будинку (він був дуже акуратною й методичною людиною) у невеликому гаманці, на якому написав: «Будинок у Ладлоу — ключі отримав двадцять дев'ятого червня». Він поклав його в бардачок машини. Він був абсолютно в цьому певен. Але там гаманця не було.

Поки він шукав ключі, відчуваючи роздратування, Рейчел взяла на руки Геджа й слідом за Ейлін пішла в поле до самотнього дерева. Він втретє заглядав під сидіння, коли донька заводала, а потім заплакала.

— Луїсе! — крикнула Рейчел. — Вона порізалася!

Ейлін упала й розбила коліно об камінь. Подряпина була невеликою, але дівчинка водала так, наче їй відірвало ногу. Він подивився на будинок напроти, де в житловій кімнаті горіло світло.

— Годі, Еллі, — сказав він. — Перестань. Люди навколо подумують, що тут когось убивають.

— Але мені бо-о-оляче!

Луїс, притлумлюючи злість, мовчки повернувся до пошуків. Ключів не було, але пакет першої допомоги виявився на місці. Він взяв його й виліз із машини. Коли Еллі побачила, що він несе, вона закричала ще голосніше:

— Ні! Не хочу, воно пече! Тату, я боюся! Воно...

— Ейлін, це лише ртутна примочка, вона не пече...

— Будь дорослою, — втрутилася Рейчел, — це ж просто...

— Ні-ні-ні!..

— Припини або в тебе й дупа заболить! — не витримав Луїс.

— Вона втомилася, Лу, — сказала тихо Рейчел.

— Так, я знаю. Потримай їй ногу.

Рейчел усадила Геджа на траву й притримала ногу Еллі, поки Луїс мазав її ліками, не звертаючи уваги на істеричні крики малої.

— Хтось вийшов на ганок у тому будинку через вулицю, — сказала Рейчел. Вона вправно підхопила Геджа, який уже намірився поплазувати геть.

— Чудово, — промурмотав Луїс.

— Лу, вона просто...

Епілог

Поліція того дня приїхала пізно. Поліціанти розпитували, але не висловлювали жодних підозр. Вугілля було ще гарячим; ніхто його не розгрібав. Луїс відповів на всі запитання, і його відповіді, здавалося, задовольнили поліціантів. Як тільки вони постукали, він одяг капелюха. Так було краще. Якби вони помітили його посивіле волосся, питань могло бути більше. Ще він натягнув садові рукавички, і так теж було краще. Бо руки були подряпані й скривавлені.

Вночі він розкладав пасьянс.

Перетасував карти знову, коли відчинилися вхідні двері.

«Те, що ти «купив», твоє й рано чи пізно воно повернеться до тебе», — згадав Луїс Крид.

Він не обертаяся, дивлячись у карти, поки наближалися повільні, важкі кроки. Він побачив винову кралю й прикрив її рукою.

Кроки затихли за його спиною.

Тиша.

Холодна рука лягла на Луїсове плече. Голос Рейчел був глухим, ніби в рота їй набилася земля.

— Любий! — промовила вона.

Літературно-художнє видання

КІНГ Стівен
Кладовище домашніх тварин
Роман

Головний редактор *С. С. Скляр*
Завідувач редакції *Г. В. Сологуб*
Відповідальний за випуск *О. О. Григор'єва*
Редактор *Т. С. Соколевська*
Художній редактор *Н. В. Переходенко*
Технічний редактор *А. Г. Верьовкін*
Коректор *Т. М. Віланова*

Підписано до друку 26.05.2015. Формат 84x108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Minion». Ум. друк. арк. 21.
Наклад 10000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано у ВАТ «Харківська книжкова фабрика «Глобус»»
61012, м. Харків, вул. Енгельса, 11.
Свідоцтво ДК № 2891 від 04.07.2007 р.
www.globus-book.com

Видавництво Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
www.trade.bookclub.ua

ГУРТОВИЙ ПРОДАЖ КНИГ ВИДАВНИЦТВА

ХАРКІВ

ДП з іноземними інвестиціями
«Книжковий Клуб
“Клуб Сімейного Дозвілля”»

61140, м. Харків-140,
просп. Гагаріна, 20-А
тел/факс +38 (057) 703-44-57
e-mail: trade@bookclub.ua
www.trade.bookclub.ua

Київська філія

04073, м. Київ, просп. Московський, 6, кімн. 35,
тел. +38 (067) 575-27-55
e-mail: kyiv@bookclub.ua

Одеська філія

65017, м. Одеса, вул. Малиновського, 16-А, кімн. 109
тел. +38 (067) 572-44-28
e-mail: odessa@bookclub.ua

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»

служба роботи з клієнтами:

тел. +38 (057) 783-88-88

e-mail: support@bookclub.ua

Інтернет-магазин: www.bookclub.ua

«Книжковий клуб», а/с 84, Харків, 61001

Кінг С.

К41 Кладовище домашніх тварин : роман / Стивен Кінг ; пер. з англ.
В. Полякова. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного До-
звілля», 2015. — 400 с.

ISBN 978-966-14-9118-1 (укр.)

ISBN 0-385-18244-9 (англ.)

Усе почалося с того, що улюбленця родини Луїса Крида, ката Черча, зби-
ла вантажівка. Сусід запропонував йому поховати тварину на старому інді-
анському кладовищі. За легендами, воно має таємничу силу, яка здатна по-
вертати до життя. І Луїс погодився... Уранці кіт повернувся додому живим.
Майже живим...

УДК 821.111(73)

ББК 84.7СПО